

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2906/2545

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทกรรมสูตร เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด โจทก์ บริษัทเวลด์อโต้พาร์ทมานูแฟกเจอร์ จำกัด ที่ 1 กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 31, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 16, พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 17, ป.พ.พ. มาตรา 150, ป.พ.พ. มาตรา 173

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท ก. โจทก์ให้จำเลยที่ 1 เข้าโรงงานต้องถือว่าบริษัท ก. เลิกประกอบกิจการโรงงานในวันที่ให้เข้า ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น และในวันเดียวกันนั้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานของบริษัท ก. ก็เป็นอันสิ้นอายุลง ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 16 เช่นกัน การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานต้องกระทำโดยผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและต้องทำการก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 17 วรรคหนึ่ง แต่ตามสัญญาเช่ากำหนดให้จำเลยที่ 1 เป็นผู้ดำเนินการขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานในนามของบริษัท ก. และใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานของบริษัท ก. สิ้นอายุลงแล้วในวันทำสัญญาเช่าจำเลยที่ 1 จึงไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาเช่าดังกล่าวได้ เพราะขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ข้อสัญญาเช่าจึงมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายย่อมเป็นโมฆะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ทำให้สัญญาเช่าเฉพาะข้อ 8 ตกเป็นโมฆะทั้งสิ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173 จำเลยที่ 1 จึงไม่ผิดสัญญา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท ก. ทำสัญญาให้จำเลยที่ 1 เช่าทรัพย์สินของ ก. โดยมีจำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกัน จำเลยที่ 1 ผิดสัญญาเช่า ขอให้บังคับจำเลยจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน 50,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 2 มีนาคม 2533 จนถึงวันฟ้องเป็นเงิน 15,154,109.59 บาท และนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 1 มิได้ผิดสัญญา เพราะจำเลยที่ 1 ได้ดำเนินการขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและใบอนุญาตประกอบรถยนต์นั่งในนามบริษัทกรรมสูตร เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด แล้ว แต่ไม่สามารถกระทำได้ เพราะตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 31 กำหนดว่า หากมีการให้เข้าโรงงานให้ถือว่า ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานเลิกประกอบกิจการโรงงานตั้งแต่วันที่ให้เข้า นอกจากนี้ในการประกอบรถยนต์จำเลยที่ 1 ต้องอาศัยสิทธิของบริษัทกรรมสูตร เจเนอรัลแอสเซมบลี จำกัด นำเข้าชิ้นส่วน ซี เค ดี จากต่างประเทศ แต่เมื่อตามกฎหมายให้ถือว่าบริษัทกรรมสูตร เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด เลิกประกอบกิจการโรงงานแล้ว จำเลยที่ 1 จึงไม่สามารถจัดหาและนำเข้าชิ้นส่วน ซี เค ดี ได้ โจทก์ไม่ได้รับความเสียหายและไม่เคยมีหนังสือทวงถามให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายแต่อย่างใด ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมเพราะไม่บรรยายให้ชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 ผิดสัญญาในเรื่องอะไร และจำเลยที่ 1 ทำให้โจทก์เสียหายอย่างไร ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ แต่จำเลยที่ 1 ไม่ผิดสัญญาและ

สัญญาเช่า สัญญาข้อ 7 ไม่มีข้อตกลงว่าจำเลยที่ 1 ต้องชำระค่าเสียหายจำนวน 50,000,000 บาท แก่โจทก์ ส่วนสัญญาข้อ 8 จำเลยที่ 1 ไม่สามารถดำเนินการได้เพราะข้อสัญญาขัดต่อ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 31 โจทก์ไม่เคยมีหนังสือทวงถาม จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้อง รับผิดชอบโจทก์ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยแล้ว ข้อเท็จจริงฟัง ยึดว่า บริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลีจำกัด เป็นผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและ เป็นเจ้าของที่ดินอาคารโรงงานและเครื่องจักรซึ่งตั้งอยู่ที่เลขที่ ก - 27 - 36 การนิคมอุตสาหกรรม บางชัน ถนนสุขาภิบาล 2 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2530 บริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ตามหมายแจ้งคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเอกสารหมาย จ.1 อำนาจในการจัดการทรัพย์สินจึงอยู่ในอำนาจของ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ต่อมาวันที่ 18 พฤศจิกายน 2531 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลีจำกัด ให้จำเลยที่ 1 เช่าทรัพย์สินของบริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด ดังกล่าวตามสัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.5 จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันการชำระค่าเช่าและค่าเสียหายที่จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบ ตามสัญญาเช่าต่อโจทก์ ตามหนังสือสัญญาค้าประกันเอกสารหมาย จ.8 สัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.5 ข้อ 8 กำหนดให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและใบอนุญาต ประกอบรถยนต์นั่งในนามของบริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด แต่จำเลยที่ 1 ไม่ สามารถดำเนินการได้ตามสัญญามีปัญหาข้อกฎหมายวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการเดียวว่า จำเลยที่ 1 ผิดสัญญาเช่า เอกสารหมาย จ.5 ข้อ 8 และจำเลยทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อโจทก์ให้จำเลยที่ 1 เช่าโรงงานต้องถือว่าบริษัทกรรมสุด เจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด เลิกประกอบกิจการโรงงานในวันที่ให้เช่าคือวันที่ 18 พฤศจิกายน 2531ตามพระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 31 วรรคหนึ่ง ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น และในวันเดียวกันนั้นใบอนุญาต ประกอบกิจการโรงงานของบริษัทกรรมสุด เจเนอรัลแอสเซมบลี จำกัด ก็เป็นอันสิ้นอายุลง ตาม พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 16 การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานต้อง กระทำโดยผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานและต้องทำการก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ ตาม พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 17 วรรคหนึ่ง แต่สัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.5 ข้อ 8 กำหนดให้จำเลยที่ 1 เป็นผู้ดำเนินการขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานในนามของบริษัท กรรมสุดเจเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด และใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานของบริษัทกรรมสุดเจ เนอรัล แอสเซมบลี จำกัด สิ้นอายุลงแล้วในวันทำสัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.5 จำเลยที่ 1 จึงไม่อาจ ปฏิบัติตามสัญญาเช่าดังกล่าวได้ เพราะขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ข้อสัญญาเช่าตาม เอกสารหมาย จ.5 ข้อ 8 จึงมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแจ้งโดยกฎหมายย่อมเป็นโมฆะ ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150ทำให้สัญญาเช่าเอกสารหมาย จ.5 เฉพาะข้อ 8 ตกเป็นโมฆะทั้งสิ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 173 จำเลยที่ 1 จึงไม่ผิดสัญญา จำเลยทั้งสองไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้นพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธาดา กษิตินันท์ · ศิริชัย สวัสดิ์มงคล · หัสดี ไกรทองสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2906/2545>